

munen, skal jeg dvæle ved et Dieblit, og dernæst skal jeg gaa over til at paavise, at det forekommer mig, at der fra Forslagsstillernes Side i Paragrafer her i Lovforslaget er en fuld Erkjendelse af, at den fortjener det. I og for sig forekommer det mig, at Bedriften ved sin Tilværelse kan fortjene at bære nogen Skat; og jeg begrundet dette paa den kommunale Ordningens Natur og Væsen. I den kommunale Ordning maa Kommunen bære en hel Del Byrder, som komme Samfundet og Individuerne tilgode. Hvilken Bedrift og hvilke Personer er det nu, der foranledige de største Udgifter for Kommunen? Er det den Mand, der passer sin daglige Gjerning som Embedsmand, eller er det den, der staar i Spidsen for en Bedrift? Ja, hvis vi tage den store Bedrift, vil det jo vise sig tydeligt. Vi kunne jo saaledes f. Ex. tænke os en stor Fabrik eller et Handelsetablissement i Kjøbenhavn, der lægger Beslag paa en Tønde Land, eller saa. For dens Skyld vil der udfordres Udgifter til Gadeanlæg, Brolægning, Belysning og Politibevogtning, som den, der f. Ex. er Professor ved Universitetet, ingenlunde i lige Grad bidrager til at fremkalde. Det forekommer mig altsaa, at Bedriften som saadan kan fortjene at bære nogen Skat, og det ikke alene i Byerne, men fuldt saa meget paa Landet. Jeg skal i saa Henseende nævne et Exempel, der oftere er blevet fremdraget her, det er Skovene. De Herrer have ofte anset over, at Skovene ikke bære Kommuneskatter — vi maa her stjelne mellem Betskatning til Kommunen og Betskatning til Staten — og dette kan vist med Føje fremdrages, thi det er fuldkommen rigtigt, at en saadan større Skovstrækning f. Ex. paa Veivæsenets Budget foranlediger ikke saa faa Udgifter, og det kunde jo saa være Grund til at lade dem give et Bidrag. Hvis man imidlertid vil søge Skovene bestattede efter Reglerne i nærværende Lov, vil det jo være aldeles tilfældigt, om man faar Skat af dem. Staar der nemlig bag Skovene en Mand, der f. Ex. boer i en anden Kommune end den, hvori Skoven ligger, og som vitterligt ikke i et Aar har haft nogen Indtægt eller nogen Formue — han kan f. Ex. bo i Kjøbenhavn, og naar hans Bo skal gjøres op, viser det sig, at han vitterligt Intet har af skatte af — saa faar den Kommune, hvor Skoven ligger, ikke en eneste Skilling af Skoven, hvis man gaar den Vej. Gaar man derimod den anden Vej og bestatter Skoven som en Bedrift, blot fordi det er en Bedrift i Kommunen, vil Kommunen faae et passende Bidrag. Det forekommer mig, at dette Spørgsmaal kan fortjene nogen Opmærksomhed, og jeg tror ikke, at det fortjener at af-

vises paa Forhaand. Jeg kan ikke negte, at for mig er det et Spørgsmaal, om man ikke ved at faste Skatten over paa Eiendomme og Bedrifter og ved Siden af at have en Indtægtsstat eller, som man har det paa Landet, en Formue- og Veilighedsstat, vilde være paa den rette Vej og derved fyldestgjøre ikke saa af de nærværende Krav, som jeg erkjender, maa fyldestgøres. Det forekommer mig ogsaa, at denne Erkjendelse til en vis Grad ialtfald er tilstede i Lovforslaget, og jeg tror nok, at flere af de ærede Talere, ikke mindst den ærede Taler, der sidst havde Ordet, indrette idetmindste ere komne til at røre ved Skyggesiderne af Lovforslaget paa en saadan Maade, at man kan sige, at de have set dem. — Jeg ønsker ikke at fordybe mig i for mange Bestemmelser i Lovforslaget, men skal i saa Henseende blot henvise til § 39. § 39 omhandler Hartkornsskatterne til Kommunerne. At Hartkornsskatterne til Kommunen har et andet Præg og en anden Karakter end Hartkornsskatterne til Staten, behøver man vel ikke nærmere at estervise, jeg antager, at det i og for sig vil være erkjendt. Rigtig nok faae den sidste ærede Taler det ikke ganske klart, men det forekommer mig, at man blot behøver at fremdrage, at medens man har faste Skatter paa Eiendommene til Staten, man kan falde dem Prioriteter, har man aarlig veylende Skatter til Kommunen; de kunne veyle Aar efter Aar efter Kommunens Behov og veyle hvert tredie Aar efter det Forhold, som Landkommunerne med Amtsrådets Samtykke kunne faae fastslaaede for disse 3 Aar. Hvor paa hviler denne Skat? Jeg siger, at den hviler paa Eiendommene, ja, det vil sige, den hviler paa den Næring, der knytter sig til Eiendommene. Det forekommer mig at være saa klart og tydeligt som muligt, at er der Noget, denne Skat har Karakter af, er det af en Næringsstat paa Landet. I § 1 staar altsaa, at alle Næringskatter skulle opheves, og i § 39 staar, at Næringskatten paa Landbruget skal slaas fast i temmelig betydeligt Omfang. Derfor har det ærede Medlem for Veile Amts Bde Valgkreds (Th. Nielsen) Ret i at drage sine Konsekventer. Vil man drage Konsekventerne af de Herrer, Princip, vil man drage Konsekventerne af at nu skal den personlige Kommuneskat være det Dervedende, maa man komme til den Konsekvent, som det ærede Medlem drog, at Hartkornsskatten som Kommuneskat i dens Egenstab af Næringsstat ikke er holdbar. Derved undgaar man den tredobbelte Betskatning, som det ærede Medlem ganske rigtig berørte, at man var inde paa. Det er nu ingenlunde, efter hvad jeg har udtalt, min Anskuelse, at det vilde være rigtigt at